

Sygn. akt VI P 381/10

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Ławnicy: Elżbieta Janina Trusińska

Elżbieta Mitraszewska

Protokolant stażysta Dorota Pakuła

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa E. L.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) w W., poprzednia nazwa (...) Spółka Jawna w W.

o odszkodowanie, wynagrodzenie

I. zasądza solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) w W. na rzecz powoda E. L. kwotę 6.199,59 zł (sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. nakazuje pobrać solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) w W. kwotę 310 zł (trzysta dziesięć złotych) na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie tytułem opłaty,

IV. nakazuje pobrać solidarnie od pozwanych (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) w W. kwotę 6,22 zł (sześć złotych dwadzieścia dwa grosze) na rzecz Skarbu Państwa – konto bankowe Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w W. tytułem zwrotu wydatków,

V. odstępuje od obciążania powoda kosztami sądowymi,

VI. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu,

VII. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.066,53 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt trzy grosze).

Sygn. akt: VI P 381/10

UZASADNIENIE

E. L. w dniu 2 lipca 2010 roku wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Jawnej w W. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę z dnia 25 czerwca 2010 roku za nieuzasadnione i bezskuteczne, o odszkodowanie w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia w kwocie 8.689,82 zł netto oraz o zasądzenie zapłaty zaległego wynagrodzenia za okres od 1 lutego 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku w wysokości 17.000 zł netto (k. 1).

W uzasadnieniu pozwu E. L. wskazał, że wypowiedzenie umowy o pracę było konsekwencją zaistniałego konfliktu w pozwanej Spółce pomiędzy wspólnikami: J. P. oraz Z. M.. Powód uważał, że J. P. chce usunąć ze Spółki pracowników przychylnych Z. M. (powód jest dla Z. M. szwagrem) i to jest prawdziwa przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę. Tylko pretekstem wypowiedzenia umowy o pracę była nagana udzielona powodowi. Ponadto E. L. podał, iż w 2009 roku zakład pracy miał problemy finansowe i zaczęto szukać oszczędności, i w związku z zaistniałą sytuacją przestano wypłacać E. L. oraz niektórym pracownikom dotychczasowe kwoty wynagrodzeń (k. 1).

W piśmie procesowym z dnia 6 grudnia 2010 roku powód zmodyfikował swoje roszczenie w ten sposób, że wniósł o ustalenie, że w okresie od stycznia 2008 roku do stycznia 2009 roku otrzymywał od pracodawcy wynagrodzenie w kwocie 1000 zł, wypłacane do ręki ponad kwotę wynagrodzenia otrzymywanego na konto. W związku z tym E. L. wniósł o zasądzenie w/w kwoty 17.000 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za okres od lutego 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku. Ponadto powód wniósł o ustalenie, że wypowiedzenie z dnia 25 czerwca 2010 roku, którego skutkiem było rozwiązanie umowy o pracę z dniem 30 września 2010 roku, było nieuzasadnione. W związku z tym powód wniósł o odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 8.689,82 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. E. L. wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Dodatkowo pełnomocnik powoda w dniu 6 grudnia 2010 roku zmodyfikował roszczenie odnośnie kwoty zaległego wynagrodzenia i wniósł o zapłatę kwoty w sumie 20.000 zł netto tytułem zaległego wynagrodzenia (k. 79).

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Jawna w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (k. 16-17).

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana Spółka podniosła, że roszczenie o zapłatę należnego wynagrodzenia należy uznać za bezzasadne w całości, gdyż zgodnie z zawartą z powodem umową o pracę z dnia 1 lutego 1991 roku oraz aneksem do tej umowy z dnia 1 maja 2006 roku, powód był zatrudniony na cały etat na stanowisku stolarza i otrzymywał stawkę 16,10 zł brutto za przepracowaną godzinę, a pozwana Spółka nie zalega z zapłatą wynagrodzenia na rzecz powoda za żaden okres rozliczeniowy. Powód otrzymywał wynagrodzenie regularnie w pełnym wymiarze i nigdy nie wnosił żadnych zastrzeżeń co do wysokości otrzymywanego wynagrodzenia (k. 16-17). Na potwierdzenie tych okoliczności pozwana złożyła potwierdzenia przelewów wynagrodzeń za sporny okres, tj. od stycznia 2009 roku do sierpnia 2010 roku (k. 28- 53).

Ponadto pozwana podniosła, iż rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z dnia 25 czerwca 2010 roku należy uznać za zasadne, gdyż powód od dłuższego czasu wykonywał pracę w sposób niesumienny, nie przykładał się do wykonywanej pracy. W związku z takim wykonywaniem obowiązków przez powoda, klienci zaczęli składać reklamacje co do zamówień wykonywanych przez powoda. Taka sytuacja miała miejsce odnośnie zamówienia nr (...), które niewłaściwie zapakowane przez powoda spowodowało uszkodzenia w dostarczonym do klienta zamówieniu. Powód dwukrotnie pakował towar, który był reklamowany przez klienta. W związku z tym, iż towar uległ uszkodzeniu, E. L. otrzymał 7 kwietnia 2010 roku naganę. Potwierdził ją poprzez złożenie podpisu. Powód nie złożył sprzeciwu do otrzymanej nagany. Ponadto kolejną przyczyną rozwiązania z powodem umowy o pracę było nieterminowe realizowanie przez powoda zamówień w Spółce (k. 18).

Strona pozwana pismem z dnia 2 grudnia 2011 roku poinformowała Sąd, że dnia 21 stycznia 2011 roku (...) Spółka jawna w W. wniosła przedsiębiorstwo Spółki, jako aport, do spółki pod firmą (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Ponadto wniosła o wezwanie (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do udziału w sprawie w charakterze strony pozwanej (k. 234-235).

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wezwał do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...)Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (k. 243).

(...) Spółka Jawna nadal funkcjonuje w obrocie prawnym i znajduje się w likwidacji (k. 427-432).

Z uwagi na powyższe, strona powodowa wniosła o solidarne zasądzenie od dwóch pozwanych w/w kwot (k. 279).

Pozwana (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 23 stycznia 2012 roku wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 282- 283).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. L. w pozwanej (...) Spółce Jawnej w W. został zatrudniony na podstawie umowy na czas nieokreślony od dnia 1 lutego 1991 roku, na stanowisku stolarza, w pełnym wymiarze czasu pracy (umowa o pracę z dnia 1 lutego 1991 r. - część B a/o). Wynagrodzenie miesięczne powoda ulegało zmianom. Od 1 maja 2006 roku powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 16,10 zł za godzinę pracy (aneks do umowy o pracę z dnia 1 maja 2006 r. - część B a/o).

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda E. L. wynosiło 2.066,53 zł brutto (zaświadczenie strony pozwanej z karty 32).

Do zakresu obowiązków E. L. należało m.in.: cięcie ramiaków drzwiowych; dobór kolorystycznych drzwiczek drewnianych; wiercenie otworów pod kołki we frontach; frezowanie, klejenie, montaż drzwiczek drewnianych; frezowanie listew do drzwiczek; wypalanie wzorów we frontach, wykonywanie elementów do mebli (komody); obsługa i konserwacja maszyn: frezarka kątowa, „kołkarka”, „przyrzynarka”; klejenie frontów giętych (wycinanie, klejenie ramiaków); pilnowanie terminowości zamówień; dbanie o czystość swojego stanowiska pracy; wykonywanie obowiązków wynikających z normy ISO 9000 oraz Księgi Jakości Spółki. Ponadto do obowiązków powoda należało wykonywanie innych czynności zleconych przez bezpośredniego przełożonego lub pracodawcę oraz wszystkich zadań i odpowiedzialności wynikających z obowiązujących procesów i procedur. Powód był zobowiązany przestrzegać przepisów i zasad BHP oraz obowiązków pracowniczych wynikających z art. 100 i 211 KP. E. L. zgodnie z Kartą Zakresu Obowiązków ponosił odpowiedzialność za wykonywanie zadań zgodnie z zamówieniem (Karta Zakresu Obowiązków – część B a/o).

Do obowiązków powoda należało zachowanie porządku na stanowisku pracy (zeznania świadka J. K. (1) - k. 142).

W pozwanej Spółce istniał konflikt między wspólnikami (zeznania świadków w sprawie X GC 237/08: Z. S. - k. 160-161; D. S. - k. 161-162; D. K. - k. 162-163; A. B.- k. 163-165). Konflikt między wspólnikami zaczął się od początku 2008 roku (zeznania świadka A. B. - k. 163). Z. M. chciał rozwiązać Spółkę, gdyż nie mógł porozumieć się ze wspólnikami (zeznania świadka Z. S. - k. 160-161).

J. P. zakazał pracownikom rozmawiania ze Z. M.. Ponadto wniósł powództwo przeciwko Z. M. o znieważenie, a także o złamanie zakazu konkurencji. Natomiast Z. M. złożył wiosek do Sądu Gospodarczego o rozwiązanie Spółki (wyjaśnienia Z. M. - k. 80-81).

E. L. w pozwanym zakładzie pracy pracował w zamkniętym, wydzielonym pomieszczeniu, gdzie produkowano fronty drewniane - kuchenne (zeznania świadka J. K. (1) - k. 142).

W fabryce było dużo reklamacji. Na każdym stanowisku pracy były opóźnienia i praca E. L. pod tym względem nie wyróżniła się (zeznania świadka J. K. (1) - k. 142).

W dniu 25 czerwca 2010 roku zakład pracy rozwiązał z powodem umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął w dniu 30 września 2010 roku. Wskazaną w piśmie przyczyną wypowiedzenia

umowy o pracę był brak poprawy po otrzymaniu kary nagany z dnia 7 kwietnia 2010 roku dot. nieprawidłowego pakowania zamówienia nr (...) oraz nieterminowe wykonywanie zamówień o numerach (...), (...), (...), (...) (akta osobowe powoda część C).

E. L. w ustawowym terminie w dniu 2 lipca 2010 roku wniósł odwołanie od wypowiedzenia z dnia 25 czerwca 2010 roku (k. 1).

Sąd stwierdził, że z treści wypowiedzenia wynika, że kwesta samego zamówienia nr (...) nie była podstawą rozwiązania umowy o pracę, a jedynie „brak poprawy po otrzymaniu kary nagany z dnia 7 kwietnia 2010 roku dot. nieprawidłowego pakowania zamówienia nr (...)”. Strona pozwana nie wskazała na czym konkretnie miał polegać brak poprawy, w czym się to przejawiało i kiedy. Natomiast sam fakt „nieprawidłowego pakowania zamówienia nr (...)” był jedynie podstawą do udzielenia powodowi kary nagany z dnia 7 kwietnia 2010 roku. Powód zaprzeczał by dokonywał zarzucanych mu pakowań. W treści tej pisemnej kary nagany pracodawca wskazał, że nieprawidłowe zapakowanie nastąpiło w dniu 31 marca 2010 roku (akta osobowe powoda część B). Tymczasem, jak wynika z dokumentu zamówienia nr (...), pakowanie nastąpiło w dniu 29 marca 2010 roku, zaś data wydania (data realizacji) to 30 marca 2010 roku. Powód podkreślił, że pomimo braku dopuszczenia się przez niego zarzucanej mu niestaranności przy pakowaniu, nie odwoływał się do przedmiotowej kary z uwagi na możliwość rozwiązania umowy o pracę. Dodatkowo Sąd stwierdza, że żaden inny dowód, za wyjątkiem przedmiotowej pisemnej kary, która nie jest zgodna z dokumentem zamówienia, nie potwierdził pakowania przez powoda towarów, co do których pakowań pracodawca miał zastrzeżenia. Nikt spośród zeznających nie potwierdził tego, w tym świadczenie. Również J. P. potwierdził, że nie był świadkiem „nieprawidłowego” pakowania towaru przez powoda, albowiem na pewno zwróciłby uwagę na taką nieprawidłowość i niedopuszczyłby do wydania źle zapakowanego towaru. Co więcej, pracodawca przedłożył zestawienia wykonania poszczególnych czynności przez kolejnych pracowników i do nazwiska powoda nie ma przypisanej żadnej czynności pakowania, gdy tymczasem takie czynności są przy innych nazwiskach (np. k. 291 – przy nazwisku powoda jest jedynie czynność „składanie frontów”, a czynność „pakowanie” jest przy nazwisku „J. K. (2)”). Z dokumentu zamówienia nr (...) również nie wynika, by czynności pakowania w dniu 29 marca 2010 roku dokonał powód. Osobą odpowiedzialną za zamówienie był P. B. (k. 113-114). Odnośnie przedmiotowego zamówienia nr (...) należy jeszcze wskazać, że strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, że klient składał reklamację; nie złożyła żadnego dokumentu reklamacji w tym zakresie. Jedyna złożona do akt sprawy reklamacja jest z dnia 21 kwietnia 2010 roku i dotyczy (...), nie wymienionej w treści wypowiedzenia (k. 56, k. 122).

Odnośnie wymienionych w wypowiedzeniu zamówień: (...) (k. 115), (...) (k. 110), (...) (k. 108) i (...) (k. 104), to należy podkreślić, że z treści dokumentów wynika, że osobami odpowiedzialnymi za ich realizację byli P. B. i w przypadku zamówienia 117 - W. D.. Strona pozwana nie udowodniła, że nastąpiło nieterminowe wykonywanie zamówień o numerach (...), (...), (...), (...) Co więcej, z akt sprawy wynika, że te zamówienia zostały wykonane przez firmę w terminie. Zapewne pracodawcy chodziło jedynie o opóźnienia w wykonywaniu przez powoda czynności na swoim stanowisku. W tym zakresie należy przytoczyć zeznania świadka J. K. (1), który jednoznacznie stwierdził, że na każdym stanowisku pracy były opóźnienia i praca E. L. pod tym względem nie wyróżniła się (zeznania świadka J. K. (1) - k. 142). Opóźnienia na danym stanowisku mogły wynikać z różnych przyczyn, z opóźnienia przy wykonywaniu poprzedniej czynności przez poprzedniego pracownika, oczekiwania na towar, materiały. W przypadku tych konkretnych czterech zamówień, takie opóźnienia nie doprowadziły jednak do nieterminowego wykonania zamówień dla klientów. Strona pozwana, pomimo faktu opóźnień na poszczególnych stanowiskach, nie wskazała, ani nie wykazała dlaczego tylko powód miałby ponieść konsekwencje w postaci rozwiązania umowy o pracę. Ponadto należy podkreślić, że wypowiedzenie jest z dnia 25 czerwca 2010 roku, gdy tymczasem realizacja końcowa w/w czterech zamówień nastąpiła odpowiednio w dniach 26 marca 2010 roku (k. 115), 21 kwietnia 2010 roku (k. 110), 24 kwietnia 2010 roku (k. 108) i 2 kwietnia 2010 roku (k. 104). Powód swoje czynności wykonywał w tych sprawach odpowiednio wcześniej, przed terminem realizacji zamówień dla klientów. Strona pozwana nie wskazała dlaczego dopiero po dwóch, trzech miesiącach od tych okoliczności rozwiązała umowę o pracę z powodem.

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w sprawie, w tym akt osobowych powoda oraz zeznań świadków: J. K. (1) (k. 142), A. L. (k. 142), A. W. (k. 143), G. M. (k. 144), Z. M. (k.

315-316) oraz częściowo powoda E. L. (k. 318). W ocenie Sądu zeznania tych świadków w większości były spójne, wyczerpujące i nie budziły wątpliwości Sądu. Sąd z kolei nie uznał za udowodnione twierdzenia powoda, że zarabiał w zakładzie pracy wyższą kwotę, od tej wskazanej w zaświadczeniu pracodawcy.

Sąd dał wiarę powołanym wyżej dokumentom, ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Dokumenty z kart 54-56, 106-107, 122 nie dotyczą przedmiotowego wypowiedzenia umowy o pracę.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków S. K. (k. 313-315) i J. K. (2) (k. 317-318) oraz strony pozwanej E. P. (k. 319) oraz J. P. (k. 338-339) w zakresie twierdzenia o podstawach rozwiązania z powodem umowy o pracę. W tym zakresie zeznania tych osób są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności z omówionymi powyższej dokumentami dotyczącymi przedmiotowych zamówień. Dodatkowo Sąd miał na uwadze fakt, że J. K. (2), który twierdził o obowiązku pakowania towarów przez powoda, gdyż „na innych stanowiskach nie było takiego obowiązku” (k. 317), zeznaje sprzecznie z dokumentacją złożoną przez pozwanego, z której wynika, że to świadek, a nie powód, miał taki obowiązek (k. 291, 294, 297, 301). Widać tu ewidentny konflikt interesów, gdyż świadek nie chciał sam siebie obciążać.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 453).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, przyczyny wypowiedzenia stosunku pracy z powodem wskazane przez zakład pracy nie były prawdziwe. W piśmie rozwiązującym umowę o pracę za wypowiedzeniem z dnia 25 czerwca 2010 roku pracodawca jako przyczynę wypowiedzenia wskazał: brak poprawy po otrzymaniu kary nagany z dnia 7 kwietnia 2010 roku dot. nieprawidłowego pakowania zamówienia nr (...) oraz nieterminowe wykonywanie zamówień o numerach (...), (...), (...), (...).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło, że były to przyczyny prawdziwe i konkretne.

W świetle art. 30 § 1 ust 2, § 4 i § 5 k.p. umowa o pracę ulega rozwiązaniu poprzez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia. W oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, sporządzonym w formie pisemnej, powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie oraz powinno być zawarte pouczenie o przysługującym pracownikowi prawie odwołania do sądu pracy. W myśl natomiast art. 45 § 1 i 2 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy – stosownie do żądania pracownika – orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu – o przywróceniu pracownika do pracy, jeżeli ustalą, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Jednocześnie z mocy wyraźnej dyspozycji art. 47¹ k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 45, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres od dwóch tygodni do 3 miesięcy, nie niższej jednak od wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

W rozpoznawanej sprawie niesporne było to, że strony procesu łączyła umowa o pracę zawarta w dniu 1 lutego 1991 roku, a także fakt wręczenia przez pracodawcę powodowi pisma zawierającego wypowiedzenie w/w umowy o pracę oraz złożenie w ustawowym terminie odwołania przez powoda.

Okolicznościami spornymi było to, czy przyczyny zawarte w wypowiedzeniu umowy o pracę były rzeczywiste i uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę, a także to, czy wynagrodzenie w dodatkowej wysokości 1000 zł miesięcznie było należne powodowi.

Zajęcie stanowiska w powyższej kwestii pozwoliło Sądowi rozstrzygnąć, czy powództwo jest uzasadnione.

Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodów (art. 6 k.c.) to na pracodawcy ciąży obowiązek wykazania prawdziwości przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę. W niniejszej sprawie pozwany ograniczył się w odpowiedzi na pozew do uzasadnienia przyczyn wskazanych w wypowiedzeniu umowy o pracę oraz do zgłoszenia wniosków dowodowych w postaci zeznań świadków. Zdaniem Sądu, z uwagi na powyższe rozważania, zeznania te nie potwierdziły przyczyn uzasadniających rozwiązanie z powodem stosunku pracy.

Naruszeniem art. 30 § 4 k.p. jest brak wskazania przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, ujęcie jej w sposób zbyt ogólnikowy, a także podanie innej przyczyny niż uzasadniająca rozwiązanie umowy o pracę, a więc wskazanie przyczyny „nierzeczywistej” (wyrok SN I PKN 645/98, OSNP 2000/11/420).

Żadne okoliczności powołane przez stronę pozwaną nie wskazują w sposób przekonywujący, że powód nienależycie wykonywał swoje obowiązki służbowe poprzez nieterminowe wykonywanie zamówień o numerach (...), (...), (...), (...), a także nieprawidłowego pakowania zamówienia. Zdaniem Sądu powód nie miał w zakresie swoich obowiązków pakowania towaru do klientów i przede wszystkim nie został przeszkolony w kwestii prawidłowego pakowania towaru. Zatem niesłusznym jest obciążanie powoda za działania, które nie były w jego zakresie obowiązków. Zgodnie z zeznaniami świadków, m.in. J. K. (1), reklamacji w firmie było dużo i również na każdym stanowisku bywały opóźnienia. W związku z tym powód nie ponosi winy za nieterminowe wykonanie zamówień, gdyż terminowość zamówienia nie tylko od niego zależała.

Podanie w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy o pracę przyczyny pozornej (nierzeczywistej, nieprawdziwej) oznacza, że wypowiedzenie jest nieuzasadnione (orzeczenie SN I PKN 304/99, OSNP 2001/4/118).

Z uwagi na wskazane w ustalonym powyższej stanie faktycznym okoliczności stwierdzić należy, że wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było niezasadne, gdyż zawierało pozorne przyczyny, które nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym.

W tych warunkach zasadne jest roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania i dlatego na podstawie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p. Sąd zasądził odszkodowanie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia w kwocie 6.199,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2010 roku do dnia zapłaty (trzy razy 2.066,53 zł z k. 32). Roszczenie powoda o zasądzenie odszkodowania w wyższej kwocie zostało, z przyczyn podanych poniżej, oddalone.

Sąd zasądził odsetki ustawowe na podstawie art. 300 k.p. w związku z art. 481 § 1 i 2 k.c., gdyż roszczenie o odsetki przysługiwało dopiero od pierwszego dnia po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę i dlatego w pozostałym zakresie roszczenie o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu zostało oddalone.

Z uwagi powyższe okoliczności oraz z uwagi na fakt istnienia po stronie pozwanej dwóch podmiotów, w imieniu których działają upoważnione osoby, Sąd mając na uwadze treść art. 23¹ § 2 kp i art. 55⁴ kc w związku z art. 300 kp oraz wniosek strony powodowej (k. 279), ustalił solidarną odpowiedzialność pozwanych Spółek.

Natomiast roszczenie odnośnie zasądzenia zapłaty zaległego wynagrodzenia za okres od 1 lutego 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku w wysokości 20.000 zł netto jest niezasadne i zasługuje na oddalenie. Wynagrodzenie za sporny okres powód otrzymał zgodnie z zawartą umową, co została udowodnione przez pozwanego. Pozwany na tę okoliczność przedstawił potwierdzenia wykonanych operacji, z których to wynika, że E. L. otrzymał wynagrodzenie za styczeń 2009 roku w wysokości 2.387,33 zł, za luty 2009 roku w wysokości 1.622,04 zł, za marzec 2009 roku w wysokości 1.985,61 zł, za kwiecień 2009 roku w wysokości 1.888,56 zł, za maj 2009 roku w wysokości 1.841,35 zł, za czerwiec 2009 roku w wysokości 1.560,11 zł, za lipiec 2009 roku w wysokości 1.821,92 zł, za sierpień 2009 roku w wysokości 1.812,03 zł, za wrzesień 2009 roku w wysokości 2.235,04 zł, za październik 2009 roku w wysokości 924,54 zł oraz 1.875,46 zł, za listopad 2009 roku w wysokości 1.805,70 zł, za grudzień 2009 roku w wysokości 1.414,93 zł, za styczeń 2010 roku w wysokości 1.432,31 zł, za luty 2010 roku w wysokości 1.350, 94 zł, za marzec 2010 roku w wysokości 2.074,74 zł, za kwiecień 2010 roku w wysokości 1.917,12 zł, za maj 2010 roku w wysokości 1.697,96 zł, za czerwiec 2010 roku w wysokości 1.798,74 zł, za lipiec 2010 roku w wysokości 1.631,25 zł. Twierdzenia powoda odnośnie dodatkowej

kwoty wynagrodzenia w wysokości 1.000 zł miesięcznie nie dotyczyły pozwanej Spółki tylko firmy(...), która zajmowała się pracami konserwacyjnymi i sprzątaniami. Firma (...) zatrudniała po godzinach pracy pracowników pozwanej Spółki i rozliczała się z pracownikami za wykonaną pracę. Zatem niezasadne jest roszczenie powoda w stosunku do strony pozwanej o zaległe wynagrodzenie.

Sąd na podstawie art. 6 kc w związku z art. 300 kp oddalił roszczenie powoda o zasądzenie zaległego wynagrodzenia za okres od 1 lutego 2009 roku do 30 czerwca 2010 roku w wysokości 20.000 zł.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów.

Zatem Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu nie przekracza kwoty 50.000,00 zł, obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 w.w. ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do Sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy) z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku, I PZP 1/07, LEX nr 231085). Zgodnie z tym stanowiskiem, które Sąd orzekający podziela, należy pobrać od pozwanych, solidarnie na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 105 § 2 kpc, kwotę 310 zł tytułem kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić (5 % od zasądzonej kwoty 6.199,59 zł).

Nadto do rozliczenia pozostała wypłacona tymczasowo przez Sąd kwota 28,80 zł (k. 173). Strona pozwana przegrała proces w 21,60% i winna, solidarnie na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 105 § 2 kpc, uiścić kwotę 6,22 zł (punkt IV orzeczenia).

W punkcie V Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi na podstawie przepisu art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdyż obciążenie pracownika tymi wydatkami może nastąpić w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

O kosztach procesu w punkcie VI Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. W ocenie Sądu stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu nie było celowe. Sąd uwzględnił bowiem fakt, że obie strony wygrały proces odnośnie jednego roszczenia (powód o odszkodowanie, strona pozwana o wynagrodzenie) i obie strony przegrały proces w zakresie drugiego roszczenia (powód o wynagrodzenie, strona pozwana o odszkodowanie). Mając na względzie, że obie strony poniosły jedynie koszty zastępstwa procesowego Sąd uznał, że zasady słuszności przemawiają przeciwko obciążaniu jednej strony obowiązkiem częściowego zwrotu kosztów procesu stronie przeciwnej.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w punkcie VII na podstawie art. 477² § 2 kpc, zgodnie z którym Sąd zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy z urzędu nadaje wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (k. 32).